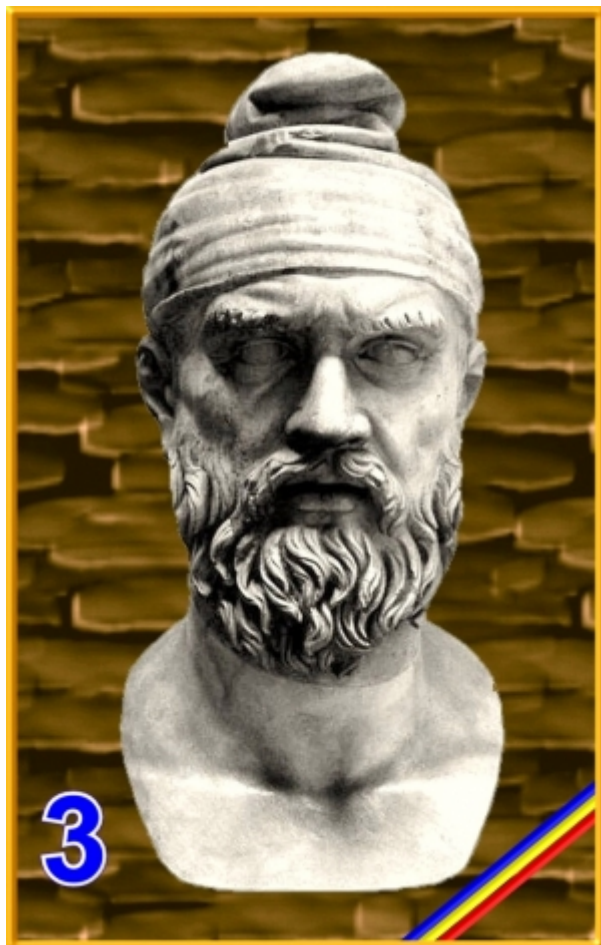

Regatul Daco-Românilor (3)

Cercetător drd. Gabriel Ungureanu

Duminică, 04 Mai 2014 13:44

Regii Daciei au fost următorii: Zalmoxis Ipotetic/mitic; Herodot - Istorii; Platon - Charmides; Strabon - Geographia; Diodor din Sicilia; Charnabon c.500 î.Ch. Sofocle - Triptolemos; Antyrus c.500 î.Ch.; Rex Histrianorum c.339 î.Ch. Dunărea de Jos; Trogus Pompeius, Justinus; Moskon secolul III î.Ch.; Monede cu legenda Basileos Moskonos; Gudila c.340 - c.320 î.Ch. Muntenia ; Dromihete c.320 - c.280 î.Ch. Muntenia Diodor din Sicilia - Biblioteca istorică, Pausanias; Zalmodegikos c.300 - c.250 î.Ch. Dobrogea Decret histrian; Oroles c.300 - c.250 î.Ch. Transilvania Trogus Pompeius; Rhemaxos și fiul său Phra-[demon?] c.200 î.Ch. Estul Munteniei, nordul Dobrogei Decret historian; Zoltes c.200 î.Ch. Dobrogea Decret histrian; Rubobostes secolul II î.Ch. Transilvania Trogus Pompeius - Prolegomena; Burebista 82 - 44 î.Ch. Dacia Mare Strabon - Geographia,

Iordanes - De Origine Actibusque Getarum, Decret dionysopolitan; Deceneu Ipotetic 44 - c. 27 î.Ch. Transilvania Strabon - Geographia, Iordanes - De Origine Actibusque Getarum; Koson c.40 - c.28 î.Ch. Muntenia Suetonius - Viața lui Augustus, Monede cu legenda Koson; Dicomos în jurul lui 31 î.Ch. Moldova Plutarch - Antonius ; Comosicus c.27 î.Ch. - ? d.Ch. Transilvania Iordanes - De Origine Actibusque Getarum; Thiamarcos sec. I î.Ch. - I d.Cr. Vâlcea-Argeș Inscricție pe vas: Basile[us] Thiamarco[s]; Cotiso? - 29 î.Ch. Oltenia Florus - Epitome de T. Livio Bellorum omnium annorum DCC Libri duo, Horațiu - odă ; Coryllus sec. I î.Ch. - I d.Cr.; (40 ani) Transilvania Iordanes - De Origine Actibusque Getarum; Rholes în jurul lui 28-29 d.Ch. Sudul Dobrogei Dio Cassius - Istoria romanilor; Dapyx în jurul lui 28-29 d.Ch. Centrul Dobrogei Dio Cassius - Istoria romanilor; Zyraxes în jurul lui 28-29 d.Ch. Nordul Dobrogei Dio Cassius - Istoria romanilor; Scorilo c. 28/67 - 68/83 d.Ch. Transilvania Frontinus - Strategemata; Duras c. 68/83 - 87 d.Ch. Transilvania Dio Cassius - Istoria romanilor ;Decebal (Diurpaneus) 87 - 106 d.Ch. Dacia Dio Cassius - Istoria romanilor, Tacit, Orosius, Iordanes - De Origine Actibusque Getarum.

Capitala Daciei era la Sarmisegetusa Regia. Cuvântul Sarmisegetusa se compune din mai multe părți și se explică astfel: Fortul sau Cetatea de Piatră de Munte a lui Sarmis. Sarmis fiind „rege-zeu-medic” pelasgo-trac; sâga este piatra de gresie; tusa era fortul sau cetatea[2] Sarmis - sec. al IV-lea îen, este rege a cărui existență este presupusă datorită unor descoperiri monetare și a asemănării de nume cu capitala statului dac, Sarmizegetusa. Monezile descoperite în excavațiile arheologice atestă un „Sarmis Basileus”. Acolo a trăit primul mare conducător al geto-dacilor Marele Rege Burebista care a unit într-o singură țară toate triburile dacilor trăitoare pe pământurile acestea de mii de ani. Marele rege a luptat și împotriva Romei dar și împotriva celților, boiilor și tauriscilor (aoleu ce rezonanță de șeptel) pe care i-a exterminat de pe teritoriul dac. După cum afirmă anticii a fost cel care a eliberat Dacia de invadatorii cortorari care alterau dreapta credință și obiceiurile dacilor. *„Boerebistas, barbat get, luând conducerea neamului său, a ridicat pe oamenii aceștia ticăloșiți de nesfârșitele războaie și i-a îndreptat prin abținere și sobrietate și ascultare de porunci, așa încât, în câțiva ani, a întemeiat o mare stăpânire și a supus geților cea mai mare parte din populațiile vecine; ba a ajuns să fie temut chiar și de romani pentru că trecea Istrul fără frică, prădând Tracia până în Macedonia și Iliria, iar pe celți, cei ce se amestecaseră cu tracii și cu ilirii, i-a pustiit cu totul, iar pe boiile de sub conducerea lui Critasiros, precum și pe taurisci, i-a nimicit cu desăvârșire...”* scrie Strabon, în Geographia.

De ce trecea râurile și munții? Simplu, nu în scop de jaf, deoarece nu ar fi putut nimeni să îi dea mai mult aur decât avea el în Dacia, ci pentru a-și apăra țara și

oamenii de cortorarii care veneau neconținut din te miri ce văgăuni ale Asiei sau leuropei. Aceștia după ce erau primiți pe pământurile Daciei, veneticii cortorarii se îngrășau și începeau să jefuiască, să omoare, să revendice și să își impună credințele. (Așa cam cum se întâmplă și astăzi n.a). Și pentru că era în țara lui și nu trebuia să dea socoteală veneticilor ca cei pe care istoricul antic Strabon îi arată mai sus. Burebista a menținut unitatea și viața poporului prin toate mijloacele: politic, militar, religios. Armata dacilor ajungea și la 200.000 de mii de soldați pedestri și cavalerie atunci când se declanșa mobilizarea generală. Erau înarmați cu arcuri și săgeți, scut de lemn întărit cu cercuri de fier precum și zale plasate după modelul solz de pește, aveau o sabie scurtă numită sicca și una mai lungă numită falx. Brațele erau protejate cu manșete de piele groasă sau de fier plasate la încheieturi. Această sabie (falx-ul) a îngrozit toate armatele lumii care au venit aici să ne cucerească. Falxul trecea prin absolut toate armurile cunoscute în epocă și provoca moartea instantanee sau schilodirea definitivă a nefericitului luptător dușman.

Dacii au pierdut bătălii în câmp deschis sau le-au fost cucerite cetățile prin trădare. Dar în păduri sau în munți nu au fost învinși nici odată în toată istoria.

Așa cum se întâmplă și astăzi, Marele Rege Burebista neputând fi învins pe câmpul de luptă a fost trădat și asasinat printr-o conspirație a șefilor de trib (tarabostes-pileati) care își doreau putere absolută în teritoriile lor. Este știut că slăbiciunea dacilor pentru libertatea absolută era mai puternică decât orice foloase le-ar fi adus Statul Centralizat. Ca o ironie a sorții tot pe atunci a fost înlăturat de la conducerea Romei prin asasinat și dictatorul Cezar. Astfel confruntarea finală a celor două mari puteri militare s-a amânat. Romanii au purtat multe bătălii mai mici sau mai mari cu dacii pe care le-au pierdut sau câștigat. Ei aveau Capitala și centrul imperial la Roma. Acesta a fost la început un oraș stat care mai târziu s-a dezvoltat într-un imperiu și care a înghițit militar și politic aproape întreaga lume antică. Orânduirile lor de stat în timp sau denumit astfel: Regatul Roman; Res publica- „treabă publică sau lucru public” și în final Imperiul Roman. Astfel conducătorii Romei au fost Regii, Dictatorii, Consiliile Senatoriale, Senatul, Generalii Armatei și Împărații. Ei nu au avut Președinți de Republică. Deasemenea trebuie să precizăm pentru cititorii mai tineri că romanii nu au legătura cu romulanii din actualul serial de televiziune Star Trek.

Și mosorul timpului s-a desfașurat cu rezeziune. După Burebista care deja devenise zeu al dacilor și plecase la Zamolxis, puterea a fost preluată de Marele Preot Deceneu. Acesta a înscăunat pe Tronul Regal al Daciei pe Comosicus. Acesta este urmat de Scorilo dar și acesta fiind bătrân în final predă puterea fiului său Decebalus Diurpaneus (Dek. a onora, balos. puternic). Acesta, după cum îl elogiază

Dio Cassius: *„Era foarte priceput în ale războiului și iscusit la faptă, știind să aleagă prilejul pentru a-l ataca pe dușman și a se retrage la timp. Abil în a întinde curse, era viteaz în luptă, știind a se folosi cu dibăcie de o victorie și a scăpa cu bine dintr-o înfrângere, pentru care lucruri el a fost mult timp un potrivnic de temut al romanilor.”*

Decebal ca și înaintașii săi era conștient că trebuie să macine puterea Imperiului Roman care se extinsese până lângă granițele Daciei. Astfel acesta după ce și-a asigurat loialitatea șefilor de trib daci a atacat peste Dunăre pustiind Moesia, Iliria și toate teritoriile până aproape de Macedonia și în partea opusă pe coasta Dalmației până aproape de granițele Imperiului Roman. Era clar că nu mai putea exista o altă variantă decât lupta armată deoarece Pax Romana (pacea romană) era bine cunoscută pentru condițiile sale umilitoare de sclavie. Motivul conflictului cu romanii a fost unul singur, nu a existat nimic altceva vreodată: blestemul acestui pământ dacic încărcat cu aur, argint, sare, minereuri diverse, cereale, vite, miere, lemn, marmură și cam tot ce își puteau dori fără plată clienții Imperiului. Cine spune alte prostii, cum că Decebal i-a provocat pe romani prin încălcarea tratatelor sau prin arestarea lui Longinus este neinspirat de știință și de logică. Adică ori este un nebun sau un rău voitor față de istoria noastră. Decebal a fost silit la această strategie a atacului militar pentru a-i întârzia cât mai mult din punct de vedere strategic pe tâlharii romani dar ziua mobilizării imperiale a venit mult mai repede decât se așteptau dacii. Oricum pace nu era, era doar un armistițiu glazurat cu spionaj și încercarea părților de a câștiga timpul necesar pregătirii operațiunilor armate.

La un moment dat, vezi dragă Doamne, ca o reacție la atacurile dacilor din Moesia, Împăratul Domițian adună o armată cu care pornește la drum în campania din anul 101(102). Oricum ar fi atacat Dacia deoarece încă din timpul lui Burebista în Europa mai coexistau în opoziție doar cele două forțe militare amenințătoare: Imperiul Roman și Statul Național Centralizat Dac (Dacia). În urma acestor acțiuni și manevre militare se declanșează ostilitățile. Multe bătălii mai mari sau mai mici au fost câștigate de ambele părți implicate. Și așa se ajunge la a se negocia pacea cu dacii, dar după asasinarea Împăratului Domițian de către politicienii și militarii Imperiului Roman ostilitățile reîncep în campania din anul 105(106). De data aceasta o uriașă armată condusă de Împăratul succesori Marcus Ulpius Nerva Traianus, intră în Dacia pe podul construit de arhitectul imperial Apolodor din Damasc și îi înfrânge pe daci în câteva bătălii epice.

Cetățile dacice cad eroid una după alta. La Costești, Blidaru, Piatra Roșie luptătorii daci au scris cu sângele lor paginile onoarei și nesclaviei veșnice ale acestui popor Nobil. De data aceasta nimeni nu a mai cerut pace, armistițiu sau milă. Ultima a căzut cetatea Sarmisegetusa datorită trădării blestematului secretar grec Bicilis

(acesta era scribul regelui dac) care a arătat romanilor conductele secrete de apă, pasajele strategice, aprovizionarea cu hrană a acestora și este probabil și anumite comori ale Daciei. Dacii au fost înfrânți nu datorită lipsei de vitejie sau viziune militară ci datorită trădării căci dacă ai fi văzut un luptător dac în acțiune ar fi fost pentru ultima dată când ai fi văzut pe cineva pe această lume. În urma unui asediu îndelungat dacii s-au stins de sete și de foame pe zidurile cetăților din perimetrul complexului de apărare mai sus menționat dar nu s-au predat niciodată. Decebal silit să părăsească cetatea a ascuns mesajele spirituale sfinte ale acestui Neam Nobil precum și comoara Daciei într-o piele de urs, sub albia râului Sargeția astăzi dispărut din natură. După cum este evocată această tragedie pe Columna lui Traian viața lui Decebal s-a oprit doar prin vrerea sa. (ciudat este că această scenă de pe columnă a fost distrusă deliberat, oare ce scelerati or fi avut interesul?)

Acesta deși ar fi putut fugi pentru că își cunoștea țara ca nimeni altul și-a taiat jugulara singur cu o armă sica în fața cercetașilor romani panonnieni conduși de Tiberiu Claudius Maximus. Aceștia aveau ordinul expres să îl captureze viu, pentru a fi plimbat la Roma în scopul mulțumirii poporului roman care dorea din totdeauna satisfacție : *circem et panem* adică „circ și paine”. Ulterior au fost prinși și nobilul Diegis fratele regelui, marele preot Vezina precum alți demnitari și din acel moment istoria noastră ia un alt curs. Capul și Mâna Dreaptă a Regelui Decebal au fost prezentate Împăratului la Ranisstorum ca o dovadă a eliminării fizice a marelui Rege al Daciei.

„...Din zei de-am fi scoborâtori,/ C-o moarte tot suntem datori!! Totuna e dac-ai murit/ Flăcău ori moș îngârbovit;/ Dar nu-i totuna leu să mori/ Ori câine-nlănțuit...”

Dupa ce această cucerire militară controversată s-a încheiat Dacia a devenit provincie a Imperiului Roman și a căpătat denumirea de Dacia Felix (Dacia fericită?!?). Romanii au construit apeducte (căi de transport și aducțiune a apei), drumuri pietruite și orașe precum Ulpia Traiana Sarmisegetusa, Napoca, Apulum, Potaisa, Porolissum, Drobeta, Tibiscum și multe altele asemenea. Ei au sprijinit construirea unei administrații și al unei structuri interioare care să poată folosi la apărarea țării. Garnizoana legiunii a -XIII -Gemina a fost stabilită la Apulum (Alba Iulia). Un lucru mai puțin știut și menționat în treacăt este acela că ocupații romani au exploatat pe mutește (pană în 271. e.n) aurul dacic de la Roșia Montană (Alburnus Maior) și din alte cateva locații trimițând-ul periodic la Roma. Ne-au adus civilizația și ne-au luat toate bogățiile. Un schimb echitabil. Puteau să își păstreze „civilizația” nu se omora nimeni de drag după filosofia lor. Tot odată romanii din

legiunea a XIII-a Gemina „au ales” să rămână aici (păi era mai bine să rămână „la femei” aici în Dacia Felix decât să îi trimită „Spaniolul” la dracu’ în praznic în Britania cețurilor să lupte cu picții un popor gentil, mare iubitor de capete de oameni) și s-au încrucișat emoțional cu populația locală pe teritoriul administrat de ei prin Pax Romana, alegându-și femei și întemeind multe familii mixte prin căsătorie.

Asta s-a întâmplat doar în unele cazuri, acolo unde au existat condiții de siguranță, castru, garnizoane, orașe, dar mixajul cu legionarii romani nu a fost un proces generalizat care să se desfășoare la nivelul întregii Dacii. Dacii liberi și-au continuat existența milenară în munții lor nestingheriți de nimeni și nu ar fi transpirat de fericire să vadă o femeie din neamul lor plimbându-se voioasă la câmp cu un răcan roman. Însă voința marelui Creator compensează evenimentele și un strănepot din neamul lui Decebal, Cornelius Publius Regalianus este ales de trupele romane Împărat la data 28 iulie 258 e.n. După victoria de la Scupi, trupele din subordinea sa: legiunile a XI-a, a XIII-a, a XIV-a Gemina și a V-a Macedonica, precum și guvernatorii și populația din Provinciile de la Dunărea de Jos l-au proclamat Împărat: „Augustus IMP. Cornelius Publius Regalianus”. Istoricul Dexip, istoric și general grec care a luptat alături de Împăratul Gallienus împotriva lui Regalian, în cartea sa „Scitice”, Eutropius în „Breviarum ab Urbe Condita”, Sextus Aurelius Victor în „Breviarum rerum gestarum Romanorum”, Flavius Vopiscus în „Historiae Augustae”, Trebellio Pollio în „Scriptores Historiae Augustae”, Aethius Hristicus în „Cosmographya” precizează că autoritatea imperială a lui Regalian s-a extins asupra întregii Vechii Dacii care cuprindea între fruntariile ei Thracia, Moesia, Macedonia, Dalmatia, Illiria, Pannonia, Dacia Traiana precum și teritoriile dacilor liberi, ale dacilor Costoboci din nordul Maramureșului începând din Boemia până la Nipru și Bug, ale dacilor Carpi (albi) din Moldova, ale tyrageților de pe Nistru și de dincolo. Deși a durat puțin conducerea lui Regalianus, acest moment istoric ne oferă satisfacția și onoarea de fi participat și noi măcar simbolic la conducerea Imperiului Roman. Deci continuitatea pe aceste pământuri -de care se jeluiesc unii că n-ar fi existat- a ființat imediat și continuu după retragerea Aureliană. De altfel vizitatorii asiatici care s-au insinuat mereu pe aici vreme de multe sute de ani au tot venit și i-au găsit acasă mereu pe proprietari. Tristețe mare! pământul hyperborean aparținea altora, adică proprietarilor de drept dacoromâni!

În cronică cea mai veche a ungarilor Gesta Hungarorum (Despre faptele ungarilor) cronicarul regelui Bela al III-a „magistrul P” sau „Anonymus” notează că Maghiarii, la venirea lor, au găsit aici pe români! „*« în anul 884 al întrupării Domnului, precum se vede din analele cronice, spune Anonymus, șapte persoane de frunte, care se numesc hetumoger [...] trimișii ducelui Arpad, plutind peste fluviul Tisa, au venit în*

fortăreața Bihor, au salutat pe ducele român Menumorut, [...] care le-a spus: Lui Arpad, domnului vostru, ziceți-i că îi suntem datori lui ca amic amicului...dar pământul nu-l dăm niciodată până când trăim. Noi nici din iubire, nici din temere nu-l dăm... »; sau: « ...atunci Tuhutum, când a auzit de la locuitori despre bunătatea pământului (de) dincolo de pădure, unde stăpânea Gelu, un blac (valah -român), a început a dori... să câștige pentru sine pământul (de) dincolo de pădure » etc. etc.) Prin aceste mărturii, cronica lui Anonymus este una dintre cele mai prețioase și mai puternice dovezi în sprijinul continuității elementului românesc pe pământul Daciei traiane, în Transilvania.”

Aoleo, măi Tuhutum, (ce nume are ăsta parcă este zgomotul dulce a unui tractor „Universal 650” care pornește în liniștea de Duminică dimineață) ce ai făcut măi, te-ai dus la oameni acasă să îi omori să îi bați și să îi scoți în uliță! Ce comportament scârnav. V-ați făcut de buhul istoriei. Deci care slavi, care bulgari, care unguri, care cumani, aici în Transilvania la venirea maghiarilor nu se aflau în secolul al X-lea decât dacoromâni în majoritate adică „ducatele” lui Salanus, Gelu, Glad și Menumorut. Pe moment aceste formațiuni statale au fost cucerite, adică niște cetăți de scaun. Oamenii, obiceiurile și sufletul lor Niciodată. Dar la scara istoriei o să observăm mai târziu că atunci când s-au obrăznicit cu turismul militar prin spațiul geto-dac li s-a servit o Posada ca o terapie de liniștire pentru Carol Robert de Anjou și amici săi mari iubitori de „büdös oláhok (Valahi murdari). Datorită spațiului restrâns al economiei acestui mic articol mă opresc aici. Nu înainte să îi răspund lui Emil Cioran care se întreba: „Doamne ce vom fi făcut noi 1.000 de ani”. „Toată viața noastră de un secol încoace nu este decât procesul prin care am ajuns să ne dăm seama că n-am făcut nimic... Comparația cu ce s-a îndeplinit în alte părți ne-a relevat neantul trecutului propriu și inexistența culturii noastre. [...]”. I-aș spune așa: *am asistat când sa destrămat statul hunic în 454, am făcut copii cât să umplem pământul, ba încă i-am ajutat și pe alții, i-am ignorat pe toți ocupanții, am pregătit și realizat Independența de Stat și Unirea Țării și după ce l-am popularizat pe Brâncuși pe tot pământul uite-ne acum și pe noi la plajă la Sharm el Seikh!, cu șeslongurile lângă nemți și americani!”*, ăștia suntem, nene Emile, am învățat și noi s-o facem pe mutește! Și de acu încolo o să fim și mai discreți!

- Va urma -

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.